

INKIJKEXEMPLAAR

Het Machtige Elfenkristal

Dries Gilliaert m.m.v. Annelies Gorrebeeck

Colofon

Titel: Het machtige elfenkristal

Auteur: Dries Gilliaert, m.m.v. Annelies Gorrebeeck

Illustrator: Annelies Gorrebeeck

Uitgever: Ambilicious, uitgever van verhalen - Waddinxveen [ambilicious.nl]

Omslagontwerp: Ton de Koning, Probeeld [probeeld.myportfolio.com]

Vormgeving binnenwerk: Inanna van den Berg, Ambilicious

Redactie: Inanna van den Berg, Ambilicious

ISBN: 978-94-93366-99-2

NUR: 285

Eerste druk: juni 2026

© 2026 auteur, illustrator, ProBeeld, Ambilicious

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, behoudens de in de wet gestelde uitzonderingen, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Hoewel deze uitgave met de grootst mogelijke zorg is samengesteld, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele onjuistheden.

Het Machtige Elfenkristal

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

Voorwoord

Hoe mooi is het om van dichtbij het schrijf- en illustratieproces te mogen aanschouwen van Dries en Annelies. Geen wonder dat het hen zoveel voldoening heeft gegeven.

Stap voor stap begeleidde Dries Annelies door het schrijfproces. Eerst samen, later elk een hoofdstuk. Een gedeelde passie waarin hun verbeelding samenkomt.

Op de wat moeilijkere momenten vulden ze elkaar aan. Waar Dries soms worstelt met het begin, laat Annelies haar fantasie sneller stromen. Die verschillen maakten het geheel nog completer: niet al te ingewikkeld schrijven, en durven schrappen.

Voor hen beiden werkte *Het Machtige Elfenkristal* bevrijdend: gedachten kregen vorm, verhalen brachten rust. Hun werelden kwamen samen – niet alleen in tekst, ook in beeld. De illustraties van Annelies gaven leven aan het verhaal.

In *Het Machtige Elfenkristal* vloeien twee stemmen samen. Niet voor niets dat een uitgever dan heel erg trots is.

Liefs Inanna

1

Het magische boek

Mooiweerwolkjes tintelden en kietelden de babyblauwe hemel-lucht. Prinses Eleanore hield zich schuil in het struikgewas, vlakbij het grote Elfenpaleis waarin ze woonde. Haar oren gingen alle kanten uit. Datgene wat ze hoorde, was de zware adem van de draak, die het kasteel van de Opperelf – Eleanores vader – bewaakte. Doordat er op dit ogenblik geen gevaar heerste, lag Vurius rustig te slapen in zijn grot aan het kasteel, die versierd was met fleurige bloemen. Het was vooral Vurius' oorverdovende ademteug en de sterke geur van de bloemen die Eleanore in trance brachten. Ze wachtte tot ze uit haar trance was voordat ze Vurius zou naderen. Nu hij toch geen gevecht moest uitvoeren, was dit het ideale tijdstip om haar vriend eens te verrassen.

'Hoi!' riep Eleanore met krachtige stem.

Vurius wist niet dat zij het was. Hij schrok hevig. Voordat Eleanore het goed en wel besepte, stormde hij op haar af.

'Halt!' riep Eleanore voordat ze diep in zijn ogen keek.

Zijn ogen glinsterden. Het waren precies kristalbollen. Maar geen gewone. Ze waren van een bovennatuurlijke aard. Voordat hij terug ging slapen, schoot Vurius nog het woord *Hallo* af in elfenstof.

Vanaf het moment dat Eleanore zag dat Vurius terug sliep, drentelde ze naar het kasteel. Het was dan ook haar thuis. Of dat

moest ze tenminste aanvaarden. Ze kon niet anders dan telkens terugkeren. De allereerste keer dat Eleanore wegliep van het kasteel was haar vader razend.

De grote poort van het kasteel was volledig verbrijzeld. Dit kwam door gevechten uit de geschiedenisboeken. Eleanore was

op zoek naar een boek dat ze wou redden van de ondergang. Een boek waarin een gevecht stond dat nog moest plaatsvinden rond het kasteel. Eleanore wist niet wanneer dit gevecht zou plaatsvinden, maar dat boek wist het wel. Deze avond zou ze eens gaan kijken in het geheime gedeelte van de bibliotheek om dat boek te zoeken.

Eleanores vader kwam haar tegemoet.

‘Wel, kleine meid, waar heb jij nu weeral gezeten?’

‘Wel, vader, je weet toch dat ik telkens op geheime missie moet.

Een “geheime” missie!’

Haar vader wapperde met zijn gewaad en keerde haar de rug toe. Eleanore wist genoeg. Hij zou vroeg of laat de ware toedracht kennen. Haar ware aard ontdekken. Haar vader was dan ook de Opperelf, die geen gevaar uit de weg ging.

Eleanore ging naar haar slaapkamer.

Twee uur later werd ze uitgerust wakker en wilde zich opmaken voor het diner. Ze schrok van de paniekerige stem van haar vader.

‘Maar, wat is dat nu?’

Eleanore ging naar hem toe en vroeg wat er aan de hand was? ‘Kijk eens naar buiten. Dat is onweer daar in de verte. In ons rijk betekent het dat er gevaar op komst is!’

Ze keek naar buiten en realiseerde zich dat dat onweer misschien het gevecht zou kunnen zijn dat in het speciale boek stond.

‘Ik zie je straks wel in de eetzaal, ga je maar verder klaarmaken,’ zei haar vader.

‘Oké, tot straks,’ zei Eleanore en ze volgde haar vaders orders op.

Zodra ze opgemaakt was, ging Eleanore naar de eetzaal. Hun uitgebreide maaltijd was zoals elke avond heel lekker en gezellig.

Na het eten ging Eleanore naar de Westvleugel van hun kasteel. Daar was de grote bibliotheek. De vloer van de bibliotheek was van steen en er lag een immens groot tapijt over. Ze zocht in de verschillende rangen van de oudere boekenkasten, maar vond

het speciale boek niet. Enigszins teleurgesteld hield ze halt. Haar teleurstelling wijzigde in verbazing. Onder haar rechtervoet voelde ze een oneffenheid.

Eleanore deed het tapijt opzij. Een glinsterende tegel verscheen. Waarop een gouden boek stond afgebeeld.

‘Wow, wat is dat nu? Wat zou er gebeuren als ik mijn hand op het boek zou leggen en er op zou drukken?’

De boekenkast waarvoor ze stond ging opzij. Een wenteltrap verscheen die naar boven leidde. Eleanore dacht eerst na alvorens ze verderging. De trapleuningen waren voorzien van slakkenslijm. Op de traptreden wervelden spinnensporen.

Brr, zoveel spinnenwebben!

Toch beklom ze de wenteltrap. De wenteltrap leidde haar naar een donkere torenkamer.

‘Deze plaats ken ik niet! Wat houdt vader nog meer voor mij verborgen?’

De torenkamer was verlicht met drie fakkels, die brandden dankzij magische drakenkoppen die aan de muur hingen. In het midden stond een ronde stenen tafel. In het midden stond iets gegraveerd in een taal die ze niet kende.

‘Ik vermoed dat dit Oud Elfs is,’ dacht Eleanore luidop bij zichzelf.

Op de grond verscheen dezelfde tegel als daarjuist in de bibliotheek. Ook hier drukte ze met haar hand op het gouden boek. Het gegraveerde deel van de tafel schoof opzij, een kleine ruimte kwam tevoorschijn.

‘Oh, dat meen je niet, het ligt hier!’

Eleanore was verbaasd, maar ook opgelucht. Ze nam het boek. Ze ging op een stoel zitten en opende het boek. Daarin stonden verschillende gevechten die in het rijk waren gebeurd. Ze bladerde door het boek, tot ze aan een leeg blad kwam.

‘Hmm dat is raar, waarom stopt dat hier nu opeens?’

